

[Peter Duetoft]

Men vi er nødt til at vise praktiske resultater for at bevise, at integrationen er god. Jeg tror stadig væk på, at europæisk integration er forudsætningen for et stabilt og godt Fremtidseuropa, men nu skal det også bevises i praksis, og Danmark har vel nok gennem de seneste år spildt alt for mange kræfter på at diskutere paragraffer i stedet for politik, og jeg håber bestemt, at første skridt bliver den Europa-Parlaments-valgkamp, der nu går i gang, men næste skridt bliver diskussionen op til 1996, hvor man også får plads til at diskutere praktisk politik, hvordan vi skal sætte ind mod arbejdsløsheden, hvordan vi skal klare miljøproblemerne, og hvordan vi skal klare arbejdsmiljøet, i stedet for kun på hver sin side at stille sig op med faner, hvor der står ja på den ene og nej på den anden eller »for forbehold« og »imod forbehold«. Den firkantede diskussion har spoleret uendelig meget for Europatanken i den danske debat, og det bør ikke fortsætte i årene fremover.

Lone Dybkjær (RV):

Jeg vil gerne takke for svarene på forespørgslen i dag, som ikke blot fastholder de spørgsmål, vi står over for her og nu, men samtidig peger på, hvor svært det er at forudsige den kommende udvikling, og hvor vigtigt det også er, at vi forsøger at blande os i debatten og få indflydelse på beslutningerne.

Statsministeren citerede en rammende udtalelse fra en britisk politiker, der om Nordirland siger: »Det er langtfra sikkert, at der kommer noget ud af det, men hvis nogen havde spurgt mig, om der ville blive frie valg i Sydafrika, fred i Mellemøsten, eller om Berlinmuren ville falde, så ville jeg have sagt nej til alle tre ting. Det er en anden verden.«

Når jeg har fremhævet netop dette citat, er det, fordi det mere end noget andet viser nødvendigheden af visioner. Hvis ikke nogen havde troet på, at der kunne blive frie valg i Sydafrika, at det var muligt at etablere fred i Mellemøsten, og at Berlinmuren en dag ville falde, og vel at mærke aktivt havde arbejdet for det, var det aldrig lykkedes.

Det er nødvendigt med både visionen og det konkrete arbejde. Det er nødvendigt at fastholde visionen, også selv om det ser sort ud.

Det er således vigtigt at fastholde visionen om en snæver valutaslange, selv om den politi-

ske vilje hos de store lande svigtede i sommer. Det er også vigtigt at fastholde visionen om, at EU kan bidrage til en fredelig udvikling i Central- og Østeuropa, selv om Jugoslavien viser, hvor svært det er.

Visionen for Det Radikale Venstre om EF har altid været, at EF var et skridt på vejen til noget andet og større, nemlig én verden. For os er det derfor vigtigt, at det nuværende EF-samarbejde udvides med andre lande, så snart det er gør ligt.

Vi finder derfor, det er rigtigt, at der lægges pres på at gøre forhandlingerne med de fire nuværende ansøgerlande færdige, således at disse landes regeringer og/eller befolkninger kan tage stilling til resultatet. Vi synes også, det er rigtigt, at nye ansøgerlande er på vej. Det er helt afgørende, at der ikke etableres en ny mur i Europa.

Efter vores opfattelse kræver de fire nye lande ikke andet og mere end teknisk-mekaniske ændringer i det demokratiske system, men derfor kan vi godt allerede nu begynde at tage fat på de videre diskussioner.

Men inden da vil vi understrege, at vi ikke ønsker, at de store lande får mere magt end den, de allerede har.

EF blev netop dannet, godt nok med udgangspunktet i den fransk-tyske akse, som et grundlag for en fredelig sameksistens i Europa, hvor der skulle tages hensyn ikke bare til de store lande, men også til de små.

Det betyder konkret for vores vedkommende, at det rigtige svar på Kommissionens sammensætning ikke vil være at øge fra 17 til 21, men at gå ned til 12 og så udvide til 16; med andre ord: Én repræsentant fra hvert land.

Reglerne for det kvalificerede flertal eller det blokerende mindretal skal opretholdes med de nødvendige tekniske justeringer, og det vil også gælde for Parlamentets vedkommende.

De store landes krav om større mandatindflydelse kan derfor ikke tilgodeses. Derimod kan det være rigtigt, at der sker en ændring i rækkefølgen af de lande, der skal have formandskabet, således at man sikrer sig, at der altid er et af de store lande til stede i formandskabet.

Når dette er sagt, er det måske trods alt værd at pege på, at det ikke er så sikkert, at vi kan få EU udvidet med fire nye lande i 1995. Når